

Raportul rectorului este, de regulă, o lucrare tehnică, plină de date și de fapte, mai bune ori mai puțin bune, despre ceea ce s-a petrecut în Universitate în ultimul an. Și acest document este tot așa, este bine că este așa și le mulțumesc prorectorilor, decanilor, colegilor de la Centrul de Dezvoltare Universitară și Managementul Calității, colegilor de la secretariatul UBB, Senatului, tuturor cadrelor didactice, personalului auxiliar și administrativ și studenților pentru dăruita lor activitate, pentru implicarea exemplară în alcătuirea acestui material. Universitatea este a noastră a tuturor și tot noi îi construim performanțele și îi provocăm eșecurile.

Acest raport are un specific al său, pentru că este ultimul gestionat de echipa de conducere aleasă în 2016 și cel din urmă, pentru mine, ca rector ales, la primul mandat, în 2012. Vă propun să ne bucurăm (*Gaudeamus igitur!*) în aceste zile pentru împliniri, fiindcă sunt ale noastre, ale tuturor și ele demonstrează o forță intelectuală de neînving a comunității egalilor (*universitas magistrorum et discipulorum*) din cea mai veche, mai mare și mai performantă universitate din România. Pe de altă parte, se cuvine să fim realiști și să punem eșecurile pe seama conducerii de până acum și, mai ales, a rectorului cu mandatul acum încheiat, care nu au știut întotdeauna să răspundă provocărilor și să găsească cele mai bune măsuri. Viața, însă, le echilibrează pe toate până la urmă și sunt convins că noua echipă și noul rector, alături de Senat, de consiliile facultăților, de departamente, de servicii, centre și de alte entități vor ști să facă mai bine decât am reușit noi. Spun acest lucru nu din complezență, ci din convingerea pe care am învățat-o tot de la un membru al corpului de odinioară al acestei mărite universități. Este vorba de profesorul Silviu Dragomir, secretar al Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, membru al Academiei Române, deținut ani lungi în închisorile comuniste, cu singura vină că nu numai își iubise cu ardoare țara, ci chiar contribuisese la facerea ei din 1918 și de după: „Căci, dacă, față de ceia ce ar fi trebuit și am fi dorit să facem ceia ce am făcut e așa puțin, atâta cât am făcut era, în împrejurările date, tot ce puteam face. Iar o acțiune folositoare nu se judecă numai după mărimea rezultatelor sale, ci și după curăția intențiilor cu care a fost întreprinsă”. Această adâncă judecată de valoare trebuie însoțită de adagiul latin, reluat tot de universitarul napocens menționat: „Am făcut ceea ce am putut, să facă mai bine urmașii” (*Feci quod potui, faciant meliora sequentes*). Așa cred că se cuvine să gândim cu toții, pentru ca viața să meargă înainte și pentru ca Universitatea noastră să fie și să rămână casa noastră, întru promovarea perpetuă a valorilor, virtuților și încrederii în forța cunoașterii umane.

Acad. prof. Ioan-Aurel POP

Cluj-Napoca, 31 martie 2020